

Orbán, Salvini, Trump – a siker titka

2019 augusztus 13. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Az ellenzék azonnal nyüzszíteni kezd, ha leírjuk: Orbán Viktor ma Európa, a világ egyik meghatározó politikusa. Jeszenszky Zsolt írása.

A legrosszabb szovjet id?ket idézi a nemzetközi sajtó démonizáló hadjárata

Bár a politikacsinaló ellenzéki sajtó azonnal nyüzszíteni kezd, ha leírjuk, ett?l még tény: Orbán Viktor ma Európa, a világ egyik meghatározó politikusa. Ha egy toplistát készítenénk, abban az országaik méretéb?l, gazdasági és katonai erejéb?l ered?en a kínai (Hszi Csin-ping), az orosz (Vlagyimir Putyin), a brazil (Jair Bolsonaro) elnök és az indiai miniszterelnök (Modi) nyilvánvalóan szerepelne; ha karakteréb?l nem is, de pozíciójából ered?en minden bizonnyal ott lenne az Európai Bizottság leköszön? elnöke (Jean-Claude Juncker); Nagy-Britannia új miniszterelnöke, anno a brexitben is kulcsszerepet játszó Boris Johnson; a leszálló ágban lév?, de még mindig fontos német kancellár, Angela Merkel; a hazájában rendkívül népszerűtlen, de az európai politikára befolyással bíró francia elnök, Emmanuel Macron; valamint Benjámín Netanjahu izraeli miniszterelnök; és valószínűleg helyet kellene adni a két legfontosabb lator állam, Irán és Észak-Korea vezet?jének. Donald Trump amerikai elnök nyilván nem kérdéses. Az európai politikára pedig egyértelm?en Matteo Salvini olasz belügyminiszter van még kimagasló hatással, így övé a tizenharmadik hely.

Innent?l eléggé nyitott a mez?ny. Az egykor minden címlapon ott virító kanadai poszterfiú, Justin Trudeau már önmaga paródiájának is gyenge, és így is kezeli a világ. Ausztrália miniszterelnöke fontos, gyakorlati példát mutatott ugyan arra, hogy a migráció a tengeren is megállítható, de ki is ?? Scott Morrison az elmúlt öt év alatt már a harmadik miniszterelnök, ez nem éppen a fajsúlyosságát er?síti.

És vitatkozhatnak a libsik, amennyit akarnak, de a holland, svéd, belga, spanyol stb. miniszterelnökök mind fontos szerepl?k, de a politikát nem tudják oly mértékben befolyásolni, ahogy Orbán Viktor. Meg Abe Sindzó japán miniszterelnök – tehát övéké a fennmaradó két hely.

Mindegyikük politikai portréja izgalmas, de a mi szempontunkból a címben is szerepl? három név érdekes. ?k azok (Bolsonaro és Johnson mellett), akik jelent?sen szembemennek a konvenciókkal, a több évtizede berögzült mintákkal, intézményesült módszerekkel, érdekcsoportokkal. Megint csak prűszkölésbe, gúnyos kacarászásba kezdenek a libsik, ha Soros György nevét megemlítjük, de ett?l még ez is tény: Soros egész világot átszöv? hálózata a politikára elsöpr? befolyással bír, szövetkezve a politikai ellittel, de önmagát tudatosan és álságosan a politikától függetlennek titulálva.

Ez a politikai elit a Soros-szervezetekkel, a multinacionális vállalatokkal (közülük is legels?sorban a technológiai óriáscégekkel) összefogva egy olyan hatalmi kizárólagosságra, politikai-gazdasági-kulturális fölényre igyekezett szert tenni az elmúlt 20-25 évben, amely ugyan a demokrácia díszletei között zajlik, fenntartva annak intézményeit, a választás lehetőségét továbbra is felkínálva az állampolgároknak, de tényleges alternatívákat nem nyújt.

Létezhetek, mondhattak bármit a különböz? pártok, az elit érdekeivel összefügg? kérdésekben tökéletes konszenzus volt eddig: a multikulturalizmus jó, a bevándorlást támogatni kell, az idegen szép, a homoszexuális házasság és örökbefogadás teljesen normális stb., és aki ellentmond, az náci.

Ez volt a liberális kánon, amelynek a konzervatívok is egyre inkább megfelelni igyekeztek, s egymással versengve keresték a liberális véleményformálók kegyeit. (Amit persze sosem kaphattak meg igazán.) Amint valóban a konzervatív, hagyományos értékeket, a normalitást próbálta valaki képviselni, a liberális-progresszív szabadcsapatok azonnal megtámadták, verbálisan meglincselték.

Úgy t?nik, a nép, az emberek körében valamifajta kollektív tudat (vagy tudattalan) ébredt fel, és szép lassan elégük lett ebb?l az egészb?l. A színjátékból, a liberális elitb?l, amely el?írja nekik, mit tehetnek és gondolhatnak, hogyan kell élniük, miközben a legkevésbé sem képviselték az érdekeiket, egyáltalán nem foglalkoztak a kormányzásra vonatkozó azon elvárással, hogy a tömegeknek minél jobb legyen.

Helyette a különböz? vélt vagy valós kisebbségeknek keresték a kegyeit, és a pozitív diszkrimináció egyre er?teljesebb alkalmazásával éppen a többség ellenében tevékenykedtek, a többséget igyekeztek elhallgattatni.

Orbán Viktor és Donald Trump voltak azok, akik a többség hangját és segélykiáltásait els?ként meghallották. És ?ket követte ezen az úton Matteo Salvini is. Egyértelm?en látszik, hogy Salvini minden megnyilvánulását, rendezvényét ugyanolyan lelkes tömegek kísérik, mint Trumpét vagy Orbánét.

? is bátran ki mer mondani dolgokat, le mer dönteni tabukat, sikerrel száll szembe a vele végtelenül ellenséges, elfogult és hazug médiával. Az a fajta démonizálás, amit mindhármukkal szemben összehangoltan alkalmaz a nemzetközi sajtó, az egészen elképeszt?, a legrosszabb szovjet id?ket idézi.

Konkrét esetek vannak például, amikor német sajtóorgánumok nem hoztak le Orbán Viktorral készült interjúkat, vagy olyan szerkeszt?ségi felvezet?vel, kommentárral látták el azokat, amelyek a miniszterelnökr?l – magát az újságírókat is bevallottan meglepve – egyébként pozitív képet negatív kontextusba tudták fordítani; a német sajtóban ugyanis ki van adva, hogy Orbánt mindenáron és folyton szidni, gyalázní és támadni kell. Salvinit és Trumpot úgyszintén. Mégis, népszerűségük egyre n?, nemcsak hazájukban, hanem világszerte.

Miközben a média továbbra is azt próbálja elhitetni, hogy népszerűtlenek, ám aki követi az adott ország belpolitikai fejleményeit, az láthatja, hogy ez egyáltalán nem igaz.

Mondjuk ki: politikai, kommunikációs zseni?l beszélünk. Kicsit más-más módon, de mindegyikük az. Orbán és Salvini belülr?l ismerik az establishmentet (a globalista uralkodó osztályt), Trumpnak viszont a megfelelő emberei vannak meg erre, miközben ? maga igazi kívülállóként érkezett.

Vizont tökéletesen érzi a közhangulatot, a korszellemet. Azt, hogy a lakosság többségének elege van például abból, hogy mindenféle idegenek jönnek illegálisan az országba, foglalják el a tereket és a munkahelyeket, és egy csomó ingyenes ellátás jár nekik (amiért a t?sgyökeres amerikaiaknak fizetniük kell), és még szeretni is kell ?ket. Mert ha nem, akkor jön a szokásos dörgedelem, a megbélyegzés, a rasszistázás.

Sem Trump, sem az amerikai társadalom nem rasszista. A nyolcvanas években paradigmaváltás történt; a reagani jólét feketék milliói számára nyitotta meg a polgárosodás útját, és ezzel közülük sokan is éltek. Más kérdés, hogy a baloldal a hatalom hosszú távú elvesztésének rémét?l bepánikolva válaszul létrehozta az identitáspolitikát, ami a különböz? kisebbségek többséggel szembeni felhergelésével, a nekik tett üres ígérekkel sikeres politikai terméké tudott válni, és újra el tudta mélyíteni a faji ellentéteket, ezúttal azonban a fehérekkel szembeni rasszizmus oldaláról.

Trump ugyanakkor a feketék nagy barátja; nemcsak szoros viszonyt ápol olyan sztárokkal, mint a golfbajnok Tiger Woods, a rapper Kanye West, de kormányában a városfejlesztési tárcát is egy afroamerikai, Benjamin Carson kapta. És ami a legfontosabb: gazdaságpolitikájának köszönhet?en a feketék (és a latinok!) munkanélküliségi rátája minden id?k legalacsonyabb értékét érte el.

Kicsit hasonlóan ahhoz, ahogy Magyarországon is egyre többen dolgoznak a cigányok (és a nem cigányok) közül is, sikeres a közmunkaprogram stb. A tények, az eredmények tehát egyértelm?ek a hétköznapi emberek számára is.

Az ellenfeleknek nem is marad más lehet?ségük, mint a hisztériázás és a még megmaradt támogatóik radikalizálása. Ami persze egyre inkább taszítja, elriasztja az eredend?en Orbánnal (vagy Trumpgal) esetleg nem szimpatizáló, de egyébként józan gondolkodásúakat is.

És erre úgy t?nik, ?k kiválóan rá is játszanak. Zseniálisan képesek egy-egy helyzetben, egy-egy beszédben valami olyat mondani, olyan „gyöngyöt szórni a disznók elé”, amit?l a progresszívek, a libsik és általában mindenféle ellenfeleik visítani kezdenek.

Orbán Viktor Tusványoson vagy az évértékel? beszédeiben szokott olyan „bombákat” ledobni, amelyek utóregései még heteken át éreztetik hatásukat a vele ellenséges médiában is; tehát egészen bizonyos, hogy az üzenete mindenkihez eljut.

Trump pedig a Twitteren éri el nemcsak 40 milliós követ?i táborát, de a teljes ellenzéki média ott is heteken át róla beszél. Twitter-bejegyzései olyanok, mint macskának a piros pötty: lézeres pontossággal oda mutat, ahova akar, a liberális sajtó pedig (mint a macska) teljesen megvadul, megbolondul t?le.

Szóval ez a titok. Ha valaki sokkal okosabb, mint az ellenfelei, akkor képes idegenben, az ? pályájukon is játszani. ?k tematizálják országaik közbeszédét, t?lük érkezik minden kezdeményezés; mindenki csak hozzájuk képest tudja önmagát meghatározni (melléttük vagy ellenük), az ellenfelek mindig csak reagálni tudnak. És azt is szinte mindig rosszul.

Jeszenszky Zsolt

A szerző a Karc FM szerkesztője, műsorvezetője

www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lajkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
